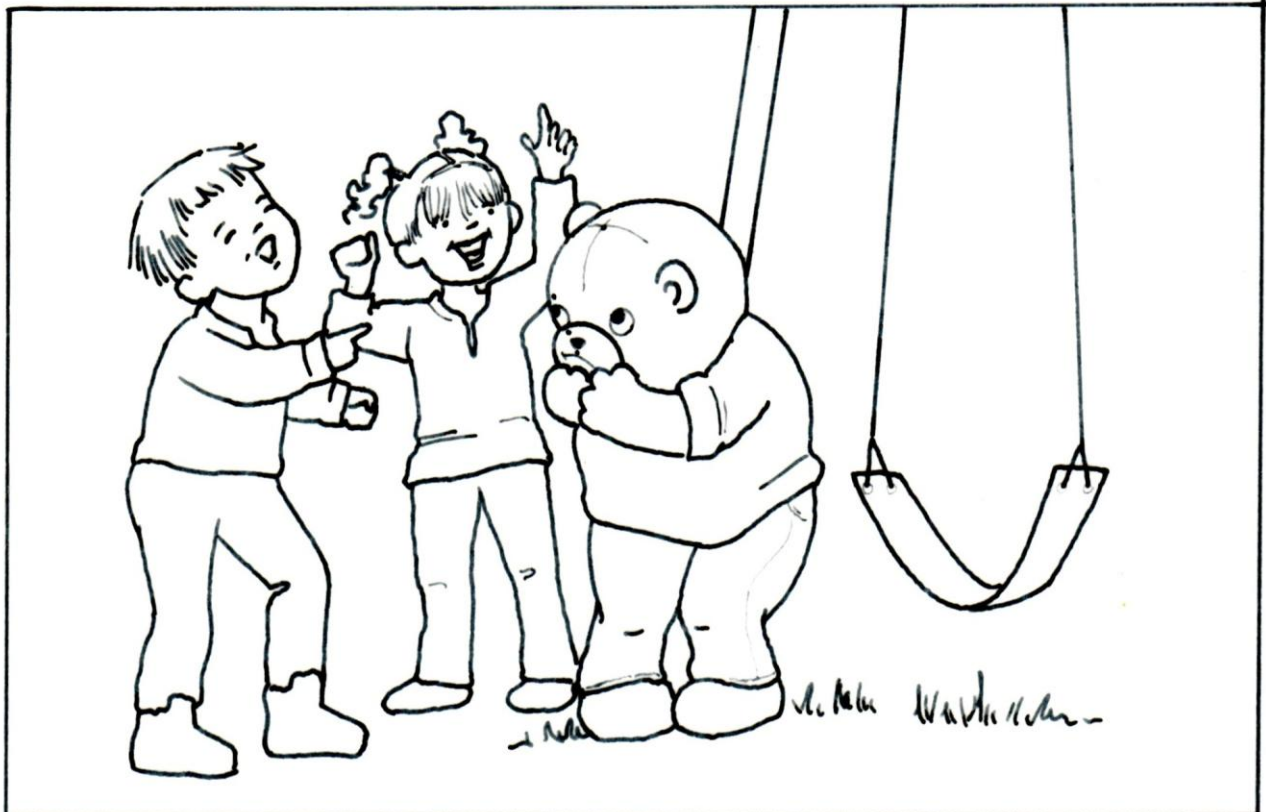

Farvelæg PrikkeBjørn - Gynger kan være farlige, ikke sandt?

Gynger kan være farlige, ikke sandt?

Af Charlotte Kamman

Det var en smuk forårsdag. PrikkeBjørn stod på verandaen foran sit hus og indsnusede den vidunderlige duft af blomsterne. Han kendte allerede navnene på nogle af blomsterne, og i sit indre udpegede han blomsterne i bedene : De gule der er påskeliljer; de små hvide med det gule hjerte er kamilleblomster; de store røde, der dufter som parfume, er roser.

Pludselig hørte han sin mors stemme: " PrikkeBjørn, hvor er du?"

PrikkeBjørn vendte omkring og gik indenfor: " Her mor, i gangen!"

Moren kom fra stuen. "Jeg har lige talt i telefon med tante Judy, og hun har inviteret os til at komme derover i eftermiddag. Hvad synes du?"

PrikkeBjørn smilede. Hans yndlings fætter og kusine! Det var faktisk et stykke tid siden, han havde set dem, og han glædede sig virkelig til at lege med dem igen. "Jubi, mor, det vil jeg gerne! Skal vi ikke?"

Moren smilede. "Selvfølgelig, hvis du har lyst, tager vi af sted!"

PrikkeBjørn løb op af trapperne for at gøre sig klar. Få timer efter var de på vej til tante Judys hus. Hun boede ikke langt derfra, men mulighederne for at besøge familien var så få, at det virkelig var en stor ting i PrikkeBjørns liv.

De ankom uden nogen problemer, og så snart de kørte op foran huset, åbnede tante Judy døren og sagde: " Der er I!" mens hun gik hen til bilen og gav PrikkeBjørn et kæmpe knus.

"Tom og Lisa er i haven!" Sagde hun, og PrikkeBjørn løb af sted for at lege med dem. Mens mor og tante Judy fik te indenfor, legede PrikkeBjørn, Tom og Lisa i haven.

Først kiggede de på guldfiskene i damen, og så spillede de bold, indtil de blev trætte af det. "Kom lad os gå hen og gyngel!" Foreslog Tom pludselig.

"Gyngel?" PrikkeBjørn tænkte efter. Han mindedes ikke, at de havde en gyngel... "Jo, der er en gyngel i naboens have, og vi må altid gerne bruge den, så tit vi vil!"

Tom lød rigtig glad, men da de gik igennem havens låge, sank PrikkeBjørns hjerte. Det var en meget flot, men meget STOR gyngel.

Pludselig følte PrikkeBjørn det som om, han var 4 år gammel igen. Han var en lille bjørn, og hans far havde taget ham med på legepladsen. For den allerførste gang i sit liv kom han op og sidde på en gyngel. Og PrikkeBjørns far skubbede ham, så han kom højere og højere op. Med ét kiggede PrikkeBjørn ned på jorden, og det han så, gjorde ham så bange, at han glemte at holde fast i rebene, og ned faldt han, før hans far kunne nå at opdage, hvad der skete. PrikkeBjørn slog sig ikke særlig meget, men han blev så forskrækket, at han derefter aldrig havde været oppe på en gyngel igen.

Tom pegede på gyngen, så på PrikkeBjørn og sagde: "Har du lyst til at gyngede først?"

Nu rystede PrikkeBjørn. Hans stemme skælvede, da han stammende sagde: "Nej, nej tak, du må godt..."

Tom begyndte at grine. "Du er da vel ikke bange for at gyngede, er du?" og Lisa pegede på gyngen. "Kom nu, PrikkeBjørn. Det er så sjovt. Vi kan skubbe dig og så kommer du SÅ højt op! Så kan du mærke vinden i din pels, og du vil føle dig som en fugl, der flyver oppe i himlen! Det er vidunderligt!"

PrikkeBjørn følte ubehag i maven, han følte sig lille og ulykkelig. "Det kan jeg ikke," mumlede han, og så løb han ud af haven tilbage til tante Judys hus og hen til sin mor.

"Hvad er der sket, skat?" Hans mor så overrasket ud, da PrikkeBjørn kom stormende ind i stuen.

PrikkeBjørn puttede sig ind til sin mor, og mens han sad på hendes skød fortalte han om gyngen i naboens have.

Mor kiggede på ham mens hun kærtegnede hans lodne hoved. Mens hun tappede på ham, spurgte hun: "Hvornår var den første gang, du blev bange for noget på en gyngede? Var det dengang med far i parken?" PrikkeBjørn nikkede.

Mor begyndte at synge tappesangen, mens hun selv fandt på ordene til den. Mens hun tappede på alle tappepunkterne, komponerede hun noget om alle PrikkeBjørns gamle oplevelser med gynger. Så sangen handlede om, da PrikkeBjørn faldt af gyngen, og at hans far ikke nåede at gribe ham, og at PrikkeBjørn var blevet så forfærdelig bange. Mens hun tappede og sang, tænkte PrikkeBjørn "Mærkeligt, jeg har hørt den sang så mange gange og alligevel er det en helt ny sang hver gang mor finder på nye ord til den".

Han tænkte på sit fald fra gyngen, og han begyndte at smile. "Hvor var jeg heldig, at der var blødt græs at lande på," tænkte han, og "Det virkede meget højt for mig, men faktisk ville far ikke skubbe mig så højt, jeg var stadig en lille bjørn, og far passede altid godt på mig".

"Far blev sikkert endnu mere forskrækket end jeg," tænkte han og fnisede for sig selv. "Jeg spekulerer på, om mor blev rasende på far, da vi kom hjem!" Nu smilede han stort.

Mor stoppede med at tappe og synge. "Så, hvordan har du det nu, lille ven?" Spurgte hun.

PrikkeBjørn smilede. "Ved du hvad mor, jeg tror faktisk ikke det fald var så slemt. Far blev sikkert mere forskrækket end jeg!" Mor grinede. "Det er jeg sikker på, at han gjorde!"

PrikkeBjørn kravlede ned fra mors skød og gik tilbage til naboens have. Heldigvis gyngede Tom og Lisa stadigvæk, og da Tom spurgte PrikkeBjørn, om han havde lyst til at prøve, smilede PrikkeBjørn bredt og nikkede.

Mens han fløj oppe under skyerne, tænkte han kun én lykkelig tanke: "Juhuuuuu!"